

2

VĚZENKYŇĚ

Jeli jsme dlouho. Neměla jsem ponětí o čase, ale zdálo se mi to nekonečné. Opustili jsme Syrtu a vjeli do pouště. Dívala jsem se před sebe a neodvážila se zeptat. Dojeli jsme do Saddádu, kde byl jakýsi tábor. Stálo tam několik stanů, terénní vozy a obrovský luxusní karavan. Mabruka se vydala rovnou k němu a naznačila mi, abych šla za ní. Měla jsem pocit, že jsem v právě odjíždějícím autě zahlédla dívku, kterou stejně jako mě vybrali, aby přivítala Vůdce. Mohlo mě to uklidnit, místo toho jsem ale při vstupu do karavanu ucítila nepopsatelnou úzkost. Jako kdyby celé mé já danou situaci odmítalo. Jako kdyby tušilo, že se chystá něco hodně zlého.

Muammar Kaddáfí byl uvnitř. Seděl v červeném masážním křesle s ovladačem v ruce. Jako císař. Šla jsem mu políbit ruku, kterou mi ochable podal a díval se jinam. „Kde jsou Fá’iza a Salma?“ zeptal se rozčileně Mabruky. „Už jdou.“ Byla jsem jako omráčená. Vůbec se na mě nepodíval. Jako bych neexistovala. Uběhlo několik minut. Nevěděla jsem, co mám dělat. Nakonec se zvedl a zeptal se mě: „Odkud je tvá rodina?“

„Ze Zlitánu.“

Jeho výraz zůstal netečný. „Připravte ji!“ zavelel a opustil místnost. Mabruka mi naznačila, abych si sedla na lavici v koutě, který sloužil jako obývací pokoj. Obě další ženy vešly a chovaly se jako doma. Fá’iza se na mě usmála a familiárně mě vzala za bradu: „Neboj se, Sorajjko!“ A se smíchem odešla. Mabruka telefo-

novala. Dávala příkazy a ladila detaily něčího příjezdu, možná další dívky, protože jsem slyšela, jak řekla: „Přiveďte ji sem!“

Zavěsila a obrátila se ke mně: „Pojď sem, vezmeme ti míry na oblečení. Jakou máš velikost podprsenky?“ Byla jsem ohromená. „Já... já nevím. Oblečení mi vždycky kupuje maminka.“ Vypadala našťavaně a zavolala Fathíju – ženu, no vlastně zvláštní osobu s mužským hlasem a postavou, ale s obrovskými ňadry. Změřila mě, poplácala mě po ruce a řekla směrem ke mně: „Tak to je ta nová? A odkud je?“ Krejčovským metrem mi měřila pas a hrud’ tak, že jsem měla její prsa pod bradou. Pak si zapsaly mé míry a opustily karavan. Zůstala jsem úplně sama, neodvážila jsem se vydat ani hlásek, ani se pohnout. Stmívalo se. A já nechápala. Co si maminka pomyslí? Upozornili ji, že se vrátím později? Co se tady bude dít? A jak se vrátím?

ZA dlouhou chvíli se vrátila Mabruka. Byla jsem ráda, že ji vidím. Beze slova mě chytla za ruku a odvedla do laboratoře, kde mi blondatá zdravotní sestra vzala krev. Pak mě Fathíja vzala do koupelny: „Svlékni se! Ty jsi ale chlupatá. Bude třeba to odstranit!“ Natřela mi ruce a nohy depilačním krémem. „Ochlupení mezi nohama necháme,“ upřesnila. Byla jsem v rozpacích, ale protože jsem pro svůj klid musela dát tomu všemu nějaký smysl, řekla jsem si, že to musí udělat ze zdravotních důvodů všichni, kdo mají být v blízkosti Vůdce. V županu jsem se vrátila do obývacího pokoje. Mabruka a Salma, která měla stále u pasu revolver, si sedly proti mně.

„Oblečeme tě a namalujeme, jak je třeba. A ty pak budeš moct k papa Muammarovi.“

„Tohle všechno jen proto, abych pozdravila papa Muammara? A kdy se vrátím k rodičům?“

„Potom. Nejdřív musíš pozdravit svého pána.“

Daly mi tanga – nikdy jsem nic podobného neviděla, bílé saténové šaty s rozparky na stranách a hlubokým výstřihem vpředu i vzadu. Rozpuštěné vlasy mi sahaly až na zadek. Fathíja mě nalíčila, navoněla, natřela mi rty leskem, což by mi maminka nikdy nedovolila. Mabruka s přísným výrazem zkontrolovala, jak vypadám. Pak mě vzala za ruku a odvedla do chodby. Zastavila se před jedněmi dveřmi, otevřela je a strčila mě dovnitř.

Kaddáfí ležel nahý na posteli. Padla na mě hrůza! Byla jsem v šoku a zakryla jsem si oči. Pomyslela jsem si: „To je nějaký strašný omyl! Můj bože, to nebyl ten správný okamžik!“ Obrátila jsem se ke dveřím, kde na prahu stála Mabruka s nesmlouvavým výrazem v obličeji. „On na sobě nemá oblečení!“ zašeptala jsem ohromeně a myslela jsem si, že si to Mabruka neuvědomila. „Jdi dál!“ řekla mi a postrčila mě. Kaddáfí mě chytil za ruku a přinutil mě, abych si sedla k němu na kraj postele. Nemohla jsem se na něj ani podívat. „Otoč se, ty děvko!“

Nevěděla jsem moc dobře, co to slovo znamená, ale odhadovala jsem, že je hrozně vulgární. Slovo, které označuje opovrženíhodnou ženu. Nehýbala jsem se. Pokusil se mě k sobě obrátit. Bránila jsem se. Zatáhl mě za ruku, za rameno. Celé tělo mi ztuhlo. Taháním za vlasy mě donutil, abych otočila hlavu. „Neměj strach. Jsem tvůj papa. Tak mi říkáš, že? Ale jsem také tvůj bratr a milenec. Budu ti tím vším. Protože u mě budeš žít napořád.“ Přiblížil se obličejem, cítila jsem jeho dech. Začal mě

líbat na krk, na tváře. Byla jsem ztuhlá jako kus dřeva. Chtěl mě obejmout, ale vysmýkla jsem se. Přiblížil se, ale já odvrátila hlavu a začala jsem brečet. Chtěl mě uchopit, ale vyskočila jsem. Tahal mě za ruku, ale odstrčila jsem ho. Rozčílil se, chtěl mě silou povalit na postel, a tak jsme se začali prát. Řval.

Přišla Mabruka. „Podívej se na tu kurvu!“ křičel. „Odmítá udělat to, co chci! Nauč jí to! Vychovej ji! A pak mi ji přiveď!“

Zatímco mě doběla dopálená Mabruka táhla do pokoje, on odešel do koupelny, která sousedila s ložnicí. „Jak se můžeš takhle chovat ke svému pánovi? Máš za úkol ho poslouchat!“

„Chci se vrátit domů.“

„Nikam nepůjdeš. Tvé místo je tady!“

„Dejte mi moje věci, chci jít za maminkou.“

Dala mi facku, až jsem se zapotácěla. „Poslouchej! Jinak ti to papa Muammar spočítá!“ S rukou na hořící tváři jsem se na ni udiveně dívala. „Chováš se jako malé děcko, ty pokrytče, ačkoliv víš moc dobře, oč jde! Odteď nás budeš poslouchat, papa Muammara a mě. Budeš plnit naše příkazy! Bez diskuse! Rozumíš?“

A pak zmizela. Nechala mě samotnou v těch vyzývavých šatech, s rozmazaným líčením a s vlasy nalepenými na obličeji. V obývacím pokoji jsem schoulená do klubíčka proplakala hodiny. Ničemu jsem nerozuměla. Všechno bylo šílené! Co tu dělám? Co ode mě chtějí? Maminka už bude mrtvá strachy. Už asi zavolala tatínkovi do Tripolisu, možná se už vrátil do Syrty. Asi jí vyčítá, že mě nechala odjet. Vždyť nesnášel, když jsem chodila ven. Ale jak bych jim mohla vyprávět to, co se právě odehrálo s papa Muammarem? Otec by zešílel. Ještě jsem se třásla plá-

čem, když si vedle mě sedla blondatá zdravotní sestra, na kterou nikdy nezapomenu, a začala mě něžně hladit po vlasech. „Řekni mi, co se stalo?“ Měla cizí přízvuk. Později jsem se dozvěděla, že byla Ukrajinka, jmenovala se Galina a pracovala pro Vůdce. Nemohla jsem jí nic říct, ale ona pochopila a zuřila. „Jak může něco takového udělat děvčeti? Jak si to můžou dovolit?“ opakovala a hladila mě po obličeji.

Nakonec jsem usnula. Ráno kolem deváté mě Mabruka probudila. Podala mi teplákovou soupravu, až jsem zadoufala:

„Takže se vracím domů?“

„Řekla jsem ti, že ne! Jsi hluchá? Přece jsme ti vysvětlili, že předchozí etapa tvého života definitivně skončila. Řekli jsme to také tvým rodičům, ti to pochopili.“

„Volali jste našim?“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Dala jsem si čaj a snědla pár sušenek. Rozhlížela jsem se kolem. Řada děvčat ve vojenských uniformách vcházela a vycházela. Zvědavě se na mě dívala: „To je ta nová?“ a zmínila se o Vůdci, který byl podle všeho „zaměstnaný“ ve stanu. Přišla ke mně Salma: „Řeknu ti to jasně – Muammar s tebou bude spát. Zbaví tě panenství. Od té chvíle mu budeš patřit a už ho neopustíš. Tak se přestaň vzpouzet. Vzdor a rozmary na nás neplatí!“

Pak přišla Fathíja, zapnula televizi a pošeptala mi: „Nebraň se tomu, bude to o hodně jednodušší. Pokud to přijmeš, budeš se mít dobře. Je třeba poslouchat na slovo.“

Brečela jsem celá skleslá. Byla jsem tedy vězenkyně. Ale co jsem komu udělala?

Kolem 13 hodiny přišla Fathíja a oblékla mi velmi krátké modré saténové šaty. Vlastně spíš negligé. V koupelně mi namočila vlasy a pěnovým tužidlem je nadýchala. Mabruka zkontrolovala, jak vypadám, vzala mě pevně za ruku a znovu odvedla do Kaddáfího pokoje. „Tentokrát uspokojíš tužby pána, jinak tě zabiju!“ Otevřela dveře a strčila mě dovnitř. Vůdce tam seděl na kraji postele v teplákách a v dresu. Kouřil cigaretu, pomalu vypouštěl kouř a měřil si mě ledovým pohledem. „Jsi děvka,“ pronesl. „Tvá matka je Tunisanka, takže jsi děvka.“ Pomalu si mě prohlížel od hlavy až k patě a od paty až k hlavě a mým směrem vypouštěl kouř. „Posaď se ke mně.“ Ukázal na místo na posteli. „Uděláš všechno, o co tě požádám. Dám ti šperky a krásnou vilu, naučím tě řídit a budeš mít své auto. Jednoho dne budeš moct dokonce odjet studovat do zahraničí, pokud budeš chtít. Vezmu tě tam, kam si budeš přát. Chápeš to? Tvá přání mi budou rozkazem!“

„Chci se vrátit k mamince.“

Ztuhl, zamáčkl cigaretu a zvýšil hlas. „Poslouchej mě dobře! To je pryč, rozumíš? Žádný návrat domů. Odteď jsi se mnou. A na ostatní zapomeň!“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Bylo to mimo veškeré mé chápání. Zatáhl mě k posteli a kousl mě nahoru do ruky. To bolelo. A pak se mě pokusil vysvléct. Už tak jsem se v těch kratičkých modrých šatech cítila nahá. Nedala jsem se. Držela jsem si ramínka a bránila se. „Sundej si to, ty špinavá kurvo!“ Roztáhl mi ruce, vyskočila jsem, on mě chytil, hodil mě na postel, kde jsem se s ním prala. A tak vztekle vstal a zmizel v koupelně. V minutě tu byla Mabruka (až později jsem pochopila, že u postele má zvonek, kterým ji může zavolat).

„To je poprvé, co mi nějaká holka takhle vzdoruje! Je to tvoje chyba! Už jsem ti řekl, abys jí dala lekci! Postarej se o to, jinak za to zaplatíš!

„Můj pane, nechte tuhle holku být! Je tvrdohlavá jako beran. Hoďme ji k matce a já vám přivedu jiné.“

„Připrav tuhle, chci ji!“

Odvedli mě do laboratoře, kde mě nechali potmě. Galina za mnou na chvilku přišla a se soucitným výrazem ve tváři mi přinesla deku. Ale jak bych mohla spát? Znovu jsem si přehrávala tu scénu a hledala jsem způsob, jak si vysvětlit, co jsem zrovna prožívala. Co řekli mým rodičům? Určitě ne pravdu, to nebylo možné. Co ale? Tatínek ani nechtěl, abych chodila k sousedům, a do tmy jsem vždycky musela být doma. Co si teď myslím? Co si představoval? Uvěří mi někdy? Jak vysvětlili moji nepřítomnost ve škole? Celou noc jsem nezavřela oči. Za svítání, když jsem zrovna usínala, přišla Mabruká. „Tak vstávej! Obleč si tu uniformu. Jedeme do Syrty.“ Jaká úleva! „Takže jedu k mamince?“

„Ne, jedeme jinam!“

Alespoň opustíme to strašné místo uprostřed ničeho a přiblížíme se k domovu. Běžela jsem se trochu umýt, vzala si na sebe khaki uniformu podobnou uniformám Kaddáfího tělesné stráže a šla do obývacího pokoje, kde se pět dívek v uniformách dívalo roztržitě na televizi. V rukou měly mobily, takže jsem umírala touhou požádat je, aby zavolaly mamince. Jenže Mabruká nás sledovala a atmosféra tam byla na bodě mrazu. Karavan se rozjel a já se nechala unášet. Už dlouho jsem neměla nad ničím kontrolu.

Asi za hodinu karavan zastavil. Nechali nás vystoupit a rozdělili nás do několika aut. Čtyři do jednoho vozu. Až tam jsem si uvědomila, že jsme tvořili obrovský konvoj a že všude byla spousta děvčat vojaček. Tedy vojaček... Řekněme spíš, že vypadaly jako vojačky. Většina z nich neměla ani prýmky, ani zbraně. Možná byly stejné vojačky jako já. V každém případě jsem byla nejmladší. Některé si mě prohlížely. Bylo mi patnáct. Později potkám i dívky, kterým nebylo víc než dvanáct.

V Syrtě vjel konvoj do pevnosti as-Sa'dí, do kasáren, které se jmenovaly po jednom z Kaddáfího synů. Rozdělili nás rychle do pokojů. Pochopila jsem, že budu v pokoji s Farídou, třiaadvacetiletou nebo čtyřiaadvacetiletou členkou Kaddáfího tělesné stráže. Salma na moji postel položila zavazadlo. „Tak dělej, jdi se osprechovat!“ volala a tleskala. „A vezmi si tu modrou noční košili!“ Jakmile odešla, podívala jsem se na Farídu.

„Co znamená ten cirkus? Můžeš mi vysvětlit, co tu dělám?!“

„Nemůžu ti nic říct. Já jsem voják, plním příkazy. Dělej to samé.“

Diskuse byla u konce. Pozorovala jsem ji, jak pečlivě ukládá své věci, aniž bych byla schopná udělat to samé. A už vůbec ne vzít si na sebe oblečení, které jsem našla v zavazadle – směsici tang, podprsenek, košilek a nakonec župan. Ale Salma se vrátila. „Řekla jsem ti, aby ses připravila! Tvůj pán tě očekává!“ Počkala, až si obléknu modré neglizé, a pak jsem s ní musela jít nahoru. Nechala mě čekat v chodbě. Přišla Mabruká, zle se na mě podívala, násilím mě strčila do pokoje a zavřela za mnou dveře.

Byl nahý. Ležel na velké posteli s béžovým povlečením v pokoji bez oken, kde stěny byly také béžové. Vypadalo to, jako by byl zahrabaný v písku. Modrá barva mé košilky s okolím pěk-

ně kontrastovala. „Tak pojď, ty moje kurvičko!“ řekl a rozevřel náruč. „Pojď ke mně, neměj strach!“ Strach? Cítila jsem něco horšího než jen strach. Šla jsem na porážku. Snila jsem o útěku, ale věděla jsem, že Mabruka hlídá dveře. Zůstala jsem stát bez hnutí. A tak vyskočil, s překvapivou silou mě chytil za ruku, hodil mě na postel a lehl si na mě. Snažila jsem se ho odstrčit, ale nedařilo se mi to – byl těžký. Kousal mě do krku, do tváří, do prsou. Prala jsem se s ním a křičela. „Neházej sebou, ty špinavá děvko!“ Uhodil mě, drtil mi prsa, vykasal mi šaty a držel mě za ruce. Pak do mě násilím vnikl.

Nikdy na to nezapomenu. Zneuctil mé tělo, ale co horšího – vrazil nůž do mé duše. A ostří z ní nikdy nevyklouzlo.

Byla jsem zničená. Neměla jsem sílu, už jsem se ani nehýbala, jen jsem brečela. Napřímil se, uchopil červený ručník, který byl na dosah, strčil mi ho mezi nohy a zmizel v koupelně. Později se dozvím, že právě tato krev je pro něj vzácná kvůli obřadu černé magie.

Krvácela jsem tři dny. Galina za mnou chodila a ošetřovala mě. Hladila mi čelo a říkala mi, že jsem uvnitř poraněná. Nestěžovala jsem si. Na nic jsem se už neptala. „Jak můžete udělat něco podobného dítěti? To je strašné!“ řekla Mabruce, když mě k ní přivedla. Ale Mabruce to bylo jedno. Téměř jsem nejedla. Byla jsem spíš mrtvá než živá. Farída mě ignorovala.

Čtvrtý den si pro mě přišla Salma: pán si mě žádal. Mabruka mě zavedla do jeho pokoje. A on znovu začal se stejným násilím. A se stejnými ponižujícími slovy. Hodně jsem krvácela a Galina upozornila Mabruku: „Ať na ní už nesahá! Tentokrát by to bylo nebezpečné!“

Pátý den mě k němu odvedli brzy ráno. Právě snídal: stroužky česneku, džus z melounu, sušenky namáčené v čaji s velbloudím mlékem. Do starého magnetofonu vložil kazetu s tradičními beduínskými písněmi a poručil mi: „Tak tancuj, ty děvko! Tancuj!“ Zaváhala jsem. „Dělej, dělej!“ Tleskal. Stydlivě jsem se rozhýbala. Zvuk té odrhovačky byl strašný. Oplzle se na mě díval. Ženy vcházely, aby uklidily po snídani nebo aby mu něco pošeptaly. Žádná si mě nevšímala. „Pokračuj, ty couro!“ řekl mi, aniž ze mě spustil oči. Penis se mu postavil, a tak vstal, chytil mě a plácal mě po stehnech: „Ty couro!“ A pak se na mě vrhl. Ten samý večer mě přinutil kouřit. Prý se rád díval na ženy, jak kouří. Nechtěla jsem. Zapálil cigaretu a strčil mi ji do úst. „Nasaj! Vdechni kouř! Vdechni ho!“ Rozkašlala jsem se a to ho rozesmálo. „Tak a další!“

Šestý den mě přivítal s whisky. „Nastal čas, abys začala pít, ty má děvko!“ Měl láhev s černým pruhem Black Label, už ji zdálky poznám. Vždycky jsem měla za to, že Korán zakazuje alkohol a že Kaddáfí je silně věřící. Ve škole i v televizi ho prezentovali jako největšího obránce islámu, neustále se odkazoval na Korán, před davu lidí vedl modlitby. Bylo neslýchané vidět ho pít whisky. Byl to šok, ani to neumím popsat. Ten, kterého nám představovali jako otce Libyjců, budovatele práva, spravedlnosti a držitele absolutní moci, překračoval všechna pravidla, která hlásal! Všechno bylo falešné. Všechno, co učili mí profesori. Všechno, v co věřili mí rodiče. Tedy kdyby věděli! Nalil mi skleňičku. „Pij, ty couro!“ Smočila jsem rty, ucítila pálení a nesnesla tu chuť. „Tak pij! Jako medicínu!“

Ten samý večer jsme všichni, celý konvoj, odjeli do Tripolisu. Dvanáct aut, obrovský karavan a nákladní auto naložené přede-

vším stany. Všechny dívky byly opět v uniformách. A všechny vypadaly nadšené, že odjíždíme. Já byla zoufalá. Opustit Syrta pro mě znamenalo, že budu ještě dál svým rodičům, že ztratím šanci vrátit se domů. Snažila jsem se představit si útěk, ale nemělo to smysl. Je snad v Libyi nějaké místo, kam by člověk mohl před Kaddáfím utéct? Jeho policie, vojsko, špioni byli všude. Sousedé hlídali sousedy. I mezi příbuznými se udávalo. Byla jsem jeho vězeňkyně. Byla jsem mu vydaná napospas. Dívka sedící vedle mě v autě si všimla mých slz. „Ale moje malá! Řekli mi, že tě vzali ze školy...“ Neodpověděla jsem. Dívala jsem se, jak Syrta mizí v dáli a nemohla jsem ani promluvit. „To bude dobré!“ řekla dívka vedle řidiče. „Všechny jsme ve stejné bryndě.“